

Jezus Christus, de Zoon van God

Wat zeggen de mensen, wat zegt gij, en wat zegt de H.Schrift van Hem?

Mr. A.Manussen Sr.

“Maar gij, wie zegt gij, dat Ik ben?”

In Matth.16, te beginnen bij vers 13, lezen we dat Jezus aan zijn discipelen vraagt: “Wie zeggen de mensen, dat de Zoon des mensen is?” En dan antwoorden de discipelen wàt de mensen van Hem zeggen. De één zegt van Hem, dat Hij Johannes de Doper is. Anderen zeggen: Hij is Elia; weer anderen: Jeremia of een der profeten.

Jezus vraagt dus eerst wat “de mensen”, in het algeméén genomen, van Hem zeggen. En onder deze schare van mensen zijn er die in Hem een profeet zien, een bijzonder mens, een wonderdoener. Doch dan richt Jezus zich tot Zijn leerlingen persoonlijk! En Hij vraagt: “Maar *gij*, wie zegt *gij*, dat ik ben?” Want dáár komt het toch allerméest op aan, wat zij, als volgelingen van hun Meester, van Hem zeggen. En dan is het Simon Petrus, die antwoordt: “Gij zijt de Christus, de Zoon des levenden Gods!” En Jezus antwoordde hem en zeide: “Zalig zijt gij, Simon Barjona, want vlees en bloed heeft u dat niet geopenbaard, maar mijn Vader, die in de hemelen is”.

Gods Woord plaatst ons hier voor een bijzondere gebeurtenis. Want het was nog niet openbaar geworden, dat Jezus veel moest lijden, dat Hij moest sterven aan het vloekhout, tot zonde gemaakt worden, wegdragende de zondelast der wereld en ten derden dage wederom opstaan uit de doden. Wij staan hier nog vóór het kruis van Golgotha en geen sterveling zag destijds in Jezus, die eenvoudige rabbi uit Nazareth, iets meer dan een gewoon schepsel. Maar Gods Geest dwong Petrus reeds tóen te belijden: “Gij zijt de Christus, de Zoon des levenden Gods!”.

Ook nú nog een vraag

Wanneer wij in het heden van onze tijd deze zelfde vraag stellen aan de mensen, zo in het algemeen genomen, dan horen wij óók van allerlei reacties. De één zegt: Hij was een bijzonder mens. Anderen zeggen: Hij is een leraar, een voorbeeld om na te volgen in reine levenswandel. Weer anderen zien in Hem een mystieke “Christusfiguur”, die in werkelijkheid niet bestaat.

Maar *wij*, gelovigen uit de heidenen, die leden zijn van Zijn lichaam, de Gemeente uit de bediening van Paulus, die de prediker was van de opgestane en verheerlijkte Christus, wie zeggen *wij*, dat Hij is? Belijden wij óók, dat Hij de Christus is, de Zoon van de levende God?

JEZUS CHRISTUS, DE ZOON VAN GOD

Het is wel goed, dat deze vraag eens tot ons komt. Toen de “Wereldraad van Kerken” in 1948 bijeengekomen was, met vertegenwoordigers uit 46 landen en van 150 kerkgenootschappen, kwam men óók tot een belijdenis. En deze luidde: “Jezus Christus is God en Heiland”. Een formule, waarmee ongeveer alle afgevaardigden zich wel konden verenigen. Hieronder kan men immers van alles verstaan.

Het was een vage belijdenis, iets geheel anders dan de belijdenis van Petrus in Matth.16:16, waarop Christus zelf onmiddellijk zijn zegel heeft gedrukt. Wij moeten dit nader aantonen. In de leer der Drieëenheid wordt gesproken over “God de Vader, God de Zoon en God de Heilige Geest”. Volgens de heilige Athanasius (die meermalen een der protestantse “heiligen” is genoemd en wiens “Geloofsvorm en Bekentenis” nog altijd tot een van de grondslagen der geloofsbelijdenis van vele kerken behoort) – welnu, volgens deze kerkvader is het algemeen geloof dit: “dat wij de Enige God in de Drieheid en de Drieheid in de Eénheid eren”. (Men kan dit lezen in artikel 3 van bovengenoemde “Geloofsvorm van Athanasius”, die men nog achterin zeer vele psalmboekjes naast de Catechismus, de Nederlandse Geloofsbelijdenis, enz. kan aantreffen). Mede door de leer van Athanasius is men gekomen tot allerlei onschriftuurlijke uitspraken omtrent de eniggeboren Zoon van God, zoals bijvoorbeeld “God, de Zoon” in de Drieëenheid, - óók: “de God-mens Jezus” (terwijl Hij zich juist *ontledigd* had van zijn Godheid, van de heerlijkheid die Hij had bij de Vader en waarachtig *mens* werd, zie Fil.2:7).

Men hoort en leest ook dikwijls uitspraken als “Jezus was God op aarde” en “God stierf aan het kruis” – en dergelijke, elke Schriftuurlijke grond missende woorden. Gods Woord laat ons echter zeer duidelijk en niet mis te verstaan zien wat de gelovigen moeten belijden. En aan dit getuigenis der Schrift moeten wij ons vasthouden, zonder er iets af of toe te doen, zonder allerlei afgeleide en samengestelde of gekunstelde termen aangaande de Zoon van God te gebruiken, termen die in de Schrift niet voorkomen.

Wie is Jezus?

Jezus Christus is HET GEHEIMENIS, het Mysterie Gods (Kol.2:3) en juist dáárom is het een ernstige zaak Hem zó te belijden als Gods Woord dit duidelijk aangeeft. Laten we ons toch houden aan hetgeen het Woord Gods (de Schrift) zéér vele malen van Hem zegt, nl. dat Hij de *eniggeboren Zoon des Vaders* is. Ook de zeer dikwijls gebruikte naam “Heiland” drukt niet voldoende uit wat Hij voor ons en voor de wereld is, namelijk onze REDDER Christus Jezus. De naam Heiland wijst slechts op een onderdeel van Christus’ reddende werk; deze naam duidt immers op Zijn helende en dus op Zijn genezende werkzaamheid. Vele zieken heeft Jezus genezen tijdens Zijn omwandeling in het Joodse land, doch volgens het door de gebeurtenissen bevestigde plan Gods was het àlervoornaamste: Hij moest tot

Heer en Christus gemaakt worden, tot een Redder, die ons redt uit het grootste en meest acute gevaar. Hij moest tot zonde gemaakt worden om ons te redden uit zonde en dood!

Er was dus op die hierboven genoemde bijeenkomst van de Wereldraad van Kerken geen eenparig getuigenis: "Hij is de Christus, de Zoon des levenden Gods!" Men getuigde daar niet: "Hij is de Christus der Schriften, de Gezondene des Vaders, die kwam om Gods plan te volvoeren en Zijn raad te volbrengen". En daarom, nogmaals zij het gevraagd: wat zeggen wij, gelovigen, van onze Heer en Redder, Jezus Christus? Laten wij onze belijdenis aangaande Jezus Christus toetsen aan hetgeen Gods Woord van Hem zegt.

In 1 Joh.4:15 lezen we: "al wie belijdt dat Jezus *de Zoon van God* is, God blijft in hem en hij in God". Daarbij behoort ook 1 Joh.4:2, waar staat: "iedere geest die belijdt dat Jezus Christus in het vlees gekomen is, is uit God". En in vers 9 lezen we iets over het doel van Zijn komst: "Hierin is de liefde Gods jegens ons geopenbaard, dat God zijn *eniggeboren Zoon* gezonden heeft in de wereld, opdat wij zouden leven door Hem". Zie, hier hebben we dus het getuigenis der Schrift! Ja, terecht, dat is de Christus der Schriften, de Zoon des levenden Gods!

Bovendien geeft de apostel Johannes in dezelfde brief nog een ernstige vermaning en waarschuwing: "Wie is de leugenaar dan wie loochent dat Jezus de Christus is? Dit is een antichrist, die de Vader en de Zoon loochent. Een ieder, die de Zoon loochent, heeft ook de Vader niet. Wie de Zoon belijdt, heeft ook de Vader" (1 Joh.2:22-23). Zie ook nog 2 Joh:7.

Drieëenheid rust op Schriftvervalsing

De vraag rijst nu op: Waarom heeft de Christenheid (in plaats van dit Schriftuurlijk getuigenis, dat toch zo eenvoudig, zo duidelijk en klaar is, en dat elk kind van God begrijpen en aanvaarden kan), de mysterieuze leer der Drieëenheid in haar belijdenissen opgenomen? Deze leer der Drieëenheid (de Roomse kerk spreekt van "Heilige Drievuldigheid") is, zoals wij reeds schreven, geformuleerd door de "heilige" Athanasius, één der kerkvaders. En deze leer drong, ondanks de Reformatie, óók door in de Protestantse kerken. Athanasius is zelfs zo ver gegaan dat volgens hem bij het niet aanvaarden van deze leer er geen "zaligheid der ziel" mogelijk was. (Zie "Geloofsvorm en Bekentenis van de heilige Athanasius, bisschop van Alexandrië, geschreven in het jaar 333 na Christus, Art. 1-3 en 44).

Wellicht mogen we aannemen dat het een oprechte poging was een omschrijving te geven van het onbegrijpelijke Wezen Gods. Maar "onze vaders" en ook de theologen van onze tijd zeggen, dat deze leer het menselijk verstand verre te boven gaat. Wij mogen dus constateren dat het Wezen Gods, ondanks de Drieëenheidsleer, een mysterie is gebléven. Des te meer moet het verbazing wekken dat men van deze leer een dogma heeft gemaakt, dat bijna onaantastbaar schijnt te zijn, getuige het feit dat de meeste kerken en kringen, die menen op het

fundament “Christus” te staan, deze leer van een “drieënige God” in hun belijdenisgeschriften hebben opgenomen.

De kerkvaders zouden beter hebben gedaan door het Wezen Gods (mysterie als het is en blijft), NIET te formuleren. Gods Woord zou ons immers niet in het onzekere hebben gelaten als het Zijn wil ware geweest een “Drieënige God” te belijden; doch de Schrift heeft ons een zodanige formulering nergens gegeven. Gods Woord zegt ons echter alléén en op vele plaatsen, dat wij Jezus Christus moeten belijden als Gods eniggeboren Zoon, die in het vlees gekomen is, zoals geschreven staat in het reeds genoemde 1 Joh.4.

Thans zullen wij nog meerdere teksten nagaan, die spreken over God, de Vader, èn Jezus Christus, de Eniggeboren Zoon van God. En steeds komt bij dit onderzoek de vraag weer bij ons op: Waarom houden wij ons toch niet aan het klare getuigenis van Gods Woord? Waarom toch heeft men de ingewikkelde en onbegrijpelijke leer der Drieëenheid daarvoor in de plaats gesteld? In de “Algemene Bijbelse Encyclopedie”, samengesteld door geschoolde theologen, leest men dat het woord “Drieëenheid” in de Schrift niet voorkomt...! En uit een grote, oude Statenbijbel heb ik een zeer opmerkelijke kanttekenening van de vertalers overgenomen bij de verzen 6-8 van 1 Joh.5, de enige tekst, die dan zou spreken over een Drieëenheid, dus van drie Goden, die toch tezamen één God zijn. (Hetgeen spotters deed zeggen: christenen geloven dat één drie is en drie één).

Hier volgt de boven bedoelde kanttekening: “Het is onder de geleerden der meest verschillende richtingen een geheel uitgemaakte zaak dat de woorden “in den hemel: de Vader, het Woord en de Heilige Geest; en deze drie zijn één. En drie zijn er die getuigen op de aarde” (verzen 7b en 8a) onecht zijn en moeten wegvallen. Zij werden het eerst in de Latijnse vertaling aan de brief van Johannes toegevoegd, nadat de kerk reeds hare opvatting van de leer der drieëenheid uitgesproken had, om die leer ook door de uitspraak eens apostels te bevestigen”.

Hier verklaren de vertalers dus zèlf, dat juist de enige tekst, waarop men zich beroept om de leer der Drieëenheid uit de Schrift te bewijzen, niet voorkomt in de oorspronkelijke handschriften. Voor “geleerden der meest verschillende richtingen is het immers een geheel uitgemaakte zaak, dat in de verzen 7b en 8a een 25-tal woorden onecht zijn en moeten wegvallen”.

Mij dunkt, sterker kan het toch niet gezegd worden! Vandaar ook dat de “Nieuwe Vertaling” deze 25 woorden tussen rechthoekige haakjes heeft gezet, ten bewijze dat dit gedeelte in de oudste handschriften niet voorkomt. Maar ik vraag: Waarom werd er dan zó maar een grote tekst ingevoegd, welke er niet in behoort en die dus onecht is, zoals de vertalers zelf óók resoluut verklaren? Wel, de vertalers van bovenvermelde oude Statenbijbel zeggen het in hun kanttekening duidelijk en onomwonden: deze onechte tekst werd er aan toegevoegd omdat de kerk reeds *háár* opvatting had over de leer der Drieëenheid. En nu moest dit leerstuk der kerk ook door een uitspraak van een apostel mede bevestigd

worden...! Immers, een Drieëenheidstekst komt nu eenmaal niet voor in de Schrift, en dus voegden de bewerkers van oude bijbeluitgaven er een eigengemaakte tekst aan toe, om zogenaamd “te laten zien dat de apostel Johannes óók reeds deze leer was toegedaan”.

Wie Jezus volgens de Bijbel is

Maar nóch Johannes, nóch de andere apostelen beleden een Drieënige God! Hun belijdenis was een geheel àndere, zoals we reeds uit de Schrift hebben aangetoond. Men ontkomt er, zoals gezegd, bijna niet aan om te veronderstellen dat men de Bijbel, Gods Woord, hier, ter wille van de leer, vervalst heeft. En de kerkgeschiedenis laat ons dan ook wel zien welke gruwelijke en Godonterende godsdiensttwisten hierover in de loop der tijden zijn gevoerd! Als een vertaler een boek in een andere taal overzet, dan moet hij toch nauwgezet weergeven wat de schrijver heeft geschreven; als vertaler mag hij er geen woorden, of zelfs zinnen, aan toevoegen, want dan zou de schrijver van het boek terecht kunnen opmerken: dat heb ik niet geschreven! Zo is dus 1 Joh.5:7b en 8a wel een frappant voorbeeld van de wijze waarop men gemeend heeft de Schrift, Gods Woord, te moeten “vertalen”!

Keren wij dus terug tot de Schrift, het Woord van God, waarvan Jezus vele malen heeft gezegd: “er staat geschreven”; en laten we dit geschreven Woord eenvoudig geloven. En dan stel ik, in dit verband, nogmaals de vraag: Waarom wil men toch, door de leer der Drieëenheid van de heilige Athanasius, of door welke leer dan ook, trachten het Wezen Gods te doorgronden, dit onbegrijpelijk hoge Wezen onder een door nietige mensen bepaalde formulering te brengen en dit vast te leggen in een door andere nietige mensen bijna onaantastbaar gesteld dogma? Waarom ons niet gehouden aan het getuigenis, dat Gods Woord zelf geeft over God, “onze hemelse Vader”, en over “Jezus Christus, Zijn eniggeboren Zoon”?

Johannes getuigde: “Niemand heeft ooit God gezien; de eniggeboren Zoon, die aan de boezem des Vaders is, die heeft Hem ons doen kennen” (Joh.1:18). Ja, Jezus Christus, de Zoon des levenden Gods, die heeft ons God verklaard! – God spreekt nu, zoals we kunnen lezen in Heb.1:1-3, tot ons in de Zoon, die Hij gesteld heeft tot erfgenaam van alles, door Wie Hij ook de eeuwen geschapen heeft. Deze, Jezus Christus, de afstraling van Gods heerlijkheid en de afdruk van Zijn wezen, die alles draagt door het Woord Zijner kracht, heeft, na de reiniging der zonden tot stand gebracht te hebben, zich gezet aan de rechterhand van de majesteit in den hoge.

Hieronder volgen nu nog vele andere Schriftwoorden over Jezus Christus, de Zoon van God. Toen Gods Geest op Jezus nederdaalde en op Hem bleef, was het God zelf, die daardoor aanwees dat deze Jezus Zijn eniggeboren Zoon was. En

JEZUS CHRISTUS, DE ZOON VAN GOD

dan zegt Johannes de Doper in Joh.1:34: “Ik heb gezien en getuigd dat deze de Zoon van God is!”

Toen Jezus gedoopt werd en de Geest Gods op Hem nedergedaald was, kwam er een stem uit de hemelen, zeggende: “Deze is Mijn Zoon, de Geliefde, in Wie Ik Mijn welbehagen heb” (Matth.3:16-17). Later, bij de verheerlijking op de berg, klinkt nogmaals deze stem uit de hemelen. Daar op die berg zien Petrus, Johannes en Jakobus de gedaante van Jezus voor hun ogen veranderen en Zijn klederen worden schitterend, hel wit, zoals geen voller op aarde ze maken kan. Zó mochten deze discipelen, nog vóór Christus’ lijden in Gethsémané en op Golgotha kwam, een blik slaan op Zijn daarna komende verheerlijking. En er kwam een stem uit de wolk: “Deze is Mijn geliefde Zoon, hoort naar Hem!” (Matth.17:1-9; zie ook Mark.9:2-8).

In Joh.3:16-18 lezen we het doel van Zijn komst: “Alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een ieder, die in Hem gelooft, niet verloren ga, doch eeuwig leven hebbe. Maar die niet gelooft in Hem, is reeds geoordeeld, omdat hij niet heeft geloofd in de naam van de eniggeboren Zoon van God”. En deze, Jezus Christus, de Zoon van God, heeft zich van Zijn Godheid ontledigd en is ons, mensen, in alles gelijk geworden, uitgenomen de zonde (Fil.2:6-9).

Het Woord is vlees geworden en heeft onder ons gewoond. Hij alléén heeft kunnen zeggen: “eer Abraham was, ben Ik”. Maar ook dit geloofde men niet in Jezus’ dagen; immers zeiden de Joden tot Hem: “gij hebt nog geen vijftig jaren en hebt gij Abraham gezien?” (Joh.8:57-58). En daarmee loochenden zij niet alleen de Zoon, maar ook de Vader. Hij toch was niet slechts een mens, of een bijzonder mens, neen, Hij was en is de Zoon van God. Geen enkele der godsdienststichters van deze wereld heeft ooit kunnen zeggen, dat hij in het vlees gekomen is; zij waren er immers nooit vóór hun geboorte, zij allen zijn als mens geboren en als mens gestorven. Doch Jezus Christus, de eniggeboren Zoon van God, is in het vlees gekomen; Hij ontledigde zich immers van Zijn Godheid, van de heerlijkheid die Hij bij de Vader had “eer de wereld was” (Joh.17:5). Hij is gestorven en begraven, maar God heeft Hem opgewekt uit de doden en Hem uitermate verhoogd. En in de dagen Zijns vleses heeft Hij, hoewel Hij de Zoon was, de gehoorzaamheid geleerd uit hetgeen Hij heeft geleden (Heb.5:7-9).

Zó eenswillend was Hij met de Vader, dat zondigen Hem eenvoudig onmogelijk was. Let toch op die innige gemeenschap tussen God, de Vader, en de Zoon Zijner liefde. Jezus Christus alléén kon zeggen: “Mijn spijs is de wil te doen Desgenen, die Mij heeft gezonden en Zijn werk te volbrengen” (Joh.4:34). En in Joh.6:38 getuigt Hij: “Want Ik ben van de hemel nedergedaald, niet om Mijn wil te doen, maar de wil van Hem die Mij gezonden heeft” (zie ook Joh.5:30). Dáárom kon Hij ook zeggen: “Wie uwer overtuigt Mij van zonde?” (Joh.8:46) – Ja, Hij alléén kon onze Redder en Zaligmaker zijn!

Wij zien echter, dat Jezus verworpen wordt omdat men niet gelooft dat Hij de Christus is, de Messias, de Zoon des levenden Gods. En Hij wordt voor de Joodse raad geleid, voor Kajafas, de hogepriester. En ook hier is het weer opmerkelijk, dat Jezus niet veroordeeld wordt vanwege de valse getuigenissen die aangaande Hem gegeven worden, doch omdat Jezus zélf bevestigend antwoordt dat Hij de Christus is, de Zoon van de levende God. Jezus wordt dus veroordeeld vanwege dit *ware* getuigenis! (Matth.26:57-68).

Bij de opwekking van Lazarus vraagt Jezus aan Martha of zij gelooft, dat Hij, Jezus, de Opstanding en het Leven is; en zij belijdt: “Ja Here, ik heb geloofd dat Gij zijt de Christus, de Zoon van God” (Joh.11:27). – En toen later Philippus aan de kamerling uit het Morenland “Jezus” predikte, kwam deze tot geloof en beleed: “Ik geloof dat Jezus Christus de Zoon van God is” (Hand.8:37). “Een ieder die Mij (de Zoon van God) belijden zal voor de mensen, die zal ook Ik belijden voor mijn Vader, die in de hemelen is” (Matth.10:32). Zó wil God, onze hemelse Vader, dat wij de Zoon Zijner liefde belijden, als de “eniggeboren Zoon van God”.

Wie Hij volgens Paulus is

Wij willen nu ook nog nagaan wat de apostelen nà de opstanding van hun verheerlijkte Heer aangaande Hem getuigd hebben. Daar is dan de schrijver van de Hebreeënbrief, die de gelovigen vermaant: “Daar wij nu een grote Hogepriester hebben, die de hemelen is doorgestaan, Jezus, de Zoon van God, laten wij aan *die* belijdenis vasthouden”.

Voorts: toen Saulus op de weg naar Damascus gegrepen werd door het verblindende licht van de verheerlijkte Christus, terwijl hij nog dreiging en moord blazende was tegen Jezus’ volgelingen, behaagde het God Zijn *Zoon* in hem te openbaren (Hand.9:1-5, Gal.1:15). En terstond na dit grote gebeuren ging Saulus in de synagogen verkondigen dat Jezus *de Zoon van God* is.

Saulus van Tarsen werd de apostel Paulus, de apostel der volkeren, en hij predikt Jezus niet naar het vlees, zoals Hij als “Zoon des mensen” was tijdens Zijn vernedering (2 Kor.5:16). Toen was Jezus nog werkzaam als “Dienaar der besnijdenis”, om de beloften aan de vaders gedaan, te bevestigen (Rom.15:8). Doch Paulus predikt de Christus, Die door God opgewekt is uit de doden, de verheerlijkte Christus, de Redder der wereld! Aan Paulus luidde de opdracht: “Zie, Ik zend u naar de heidenen, om hun ogen te openen ter bekering uit de duisternis tot het licht en van de macht des satans tot God” (Hand.26:18). En Paulus komt tot het besluit: niets anders te prediken dan Jezus Christus, en Die dan als gekruisigd (1 Kor.2:2). Hij kon roemen: “God hééft ons verlost uit de macht der duisternis en overgezet in het koninkrijk van de *Zoon* Zijner liefde, in Wien wij de verlossing hebben, de vergeving der zonden” (Kol.1:13-14). Als Paulus dan ook zijn brief aan de Romeinen schrijft, begint hij met het machtig getuigenis, dat Jezus Christus

JEZUS CHRISTUS, DE ZOON VAN GOD

door Zijn opstanding uit de doden krachtig bewezen heeft de *Zoon van God* te zijn (Rom.1:4).

Ja, er is één God en ook één Middelaar tussen God en mensen, de mens Christus Jezus, die zich gegeven heeft tot een losprijs voor allen (1 Tim.2:5). Ook de hierna nog te noemen teksten spreken over God, de Vader, en Jezus Christus, onze Heer: Joh.6:27; Rom.15:6; 1 Kor.15:24,27,28; 2 Kor.1:3; 2 Kor.11:31; Gal.1:1 e 3; Efe.1:3; 5:20; 6:23; Fil.2:11; Kol.1:3; 2:2; 1 Thess.1:1; 2 Tim.1:2; Tit.1:4; 1 Pet.1:2 en 3; 2 Pet.1:17; 2 Joh.:3 en Judas:1. In al deze en de reeds besproken teksten wordt de Heilige Geest niet genoemd als een “derde persoon”, zoals de leer der Drieëenheid dit doet. Bovendien spreekt de Schrift niet van “God de Vader, God de Zoon en God de Heilige Geest”, en ook zijn deze drie Goden tezamen niet één God. De Schrift, Gods Woord, handhaaft steeds een duidelijke onderscheiding: zij spreekt over God de Vader en over de Zoon van God en over de Heilige Geest, de Geest van God dus, de kracht des Allerhoogsten, die van beiden, de Vader en de Zoon uitgaat.

Vandaar ook, dat de Schrift steeds spreekt over “God de Vader” en over “Jezus Christus, Zijn éniggeboren Zoon”. Vandaar ook de ernstige constatering (met vermanende strekking) in 1 Joh.2:22 en 23: “Een ieder, die de Zoon loochent, heeft ook de Vader niet. Wie de Zoon belijdt, heeft ook de Vader”. Over de Heilige Geest, als persoon, wordt niet gesproken. In 1 Kor.8:6 staat geschreven: “voor ons nochtans is er maar één God, de Vader, uit Wien alle dingen zijn en tot Wien wij zijn, en één Here, Jezus Christus, door Wien alle dingen zijn, en wij door Hem”. Ook hier wordt alléén weer gesproken over de Vader en de Zoon, die naar luidt van Fil.2:11 de naam “Here” (in de Griekse grondtekst *kurios*) van God heeft ontvangen – dit alles weder tot eer van God de Vader!

Wat de Schrift over de Zoon leert

Laten wij nu nog in korte trekken nagaan *wat* God Woord ons leert over des Vaders eniggeboren Zoon. Jezus Christus, de Zoon van God, is het begin der schepping Gods (Openb.3:14), de Eerstgeborene der ganse schepping (Kol.1:15). En God heeft in Christus, zijn eniggeboren Zoon, het ganse heelal geschapen. In Hem is alles geschapen; en Hij is vóór alles en alles heeft zijn samenhang, zijn bestaan in Hem (Kol.1:15-17). In Hem heeft God ook de eeuwen (de aeonen) geschapen (Heb.1:1-2, grondtekst). Zó heeft God in Christus Zijn plan der eeuwen gemaakt, Zijn heilsplan tot redding der wereld (Efe.3:11, Kol.1:19-20). En zó heeft God in Christus vrede gemaakt door het bloed Zijns kruises. Daartoe ontledigde de Zoon zijner liefde zich van zijn Godheid, van de heerlijkheid, die Hij bij de Vader had, en is de mensen gelijk geworden, ja, Hij heeft de gestalte van een slaaf aangenomen.

En in Zijn uiterlijk een mens bevonden, heeft Hij zich vernederd en is gehoorzaam geworden tot de dood, ja, tot de dood des kruises. Dáárom (zoals ook

reeds enige regels hoger aangestipt) heeft God Hem ook uitermate verhoogd en Hem de naam gegeven boven alle naam! God heeft Hem én tot Here én tot Christus gemaakt (Hand.2:36, Fil.2:9-11). Thans heeft Jezus Christus, na Zijn hemelvaart, zich gezet aan de rechterhand Gods, als Degene, die alle macht ontvangen heeft in de hemel en op aarde (Mar.16:19, Mat.28:18).

En aan het einde der eeuwen., wanneer Jezus Christus het koningschap aan God, de Vader, overdraagt, wanneer Hij alle heerschappij, alle macht en kracht onttroond zal hebben en alles Hem onderworpen is, dàn zal ook de Zoon zelf zich aan God, Zijn Vader, onderwerpen, die Hem alles onderworpen heeft, opdat God zij alles in allen (1 Kor.15:23-28). Ja, Christus is inderdaad het Mysterie Gods! (Kol.2:3). Zijn ganse werk is immers een mysterie! De mensen willen Jezus nog wel aanvaarden als een gewoon mens, een goed mens, een leermeester, die zegt “hoe het moet”. Maar wat de mensen niet aanvaarden, is: dat Christus het Mysterie Gods is, Hij, die zijn Godheid heeft afgelegd; die in het vlees gekomen is, die opgestaan is uit de doden en zich als Heer en Christus gezet heeft aan de rechterhand Gods des Vaders. En juist in dit mysterie liggen al de schatten der wijsheid en der kennis verborgen!

Zó spreekt Gods Woord van onze Redder, Jezus Christus, de eniggeboren Zoon van God. Nu citeer ik nógmaals 1 Kor.8:6: “wij hebben één God, uit wien alle dingen zijn, en één Heer, Jezus Christus, door welke alle dingen zijn”. Uit God is het alles voortgekomen en door Jezus Christus, Zijn eniggeboren Zoon, die het Begin zijner schepping was en de Eerstgeborene der ganse schepping, heeft Hij het alles ten uitvoer gebracht, zodat alles zijn samenhang en zijn bestaan heeft in Hem. Broeders en zusters, laten we ons aan dit getuigenis der Schrift vasthouden. Aanvaardt het in blijmoedig geloofsvertrouwen en belijdt Hem als de Christus der Schriften, als de Zóón van de levende God! Dan ervaren we: God is getrouw, door wie wij geroepen zijn tot gemeenschap met zijn Zoon Jezus Christus, onze Here (1 Kor.1:9). Immers: “dit is het eeuwige leven, dat zij U kennen, de enige waarachtige God, en Jezus Christus, die Gij gezonden hebt” (Joh.17:3).

In dit licht mogen wij dan opwassen in de genade en in de kennis des Heren, “totdat wij allen de eenheid des geloofs en der volle kennis van de Zoon Gods bereikt hebben, de mannelijke rijpheid, de maat van de wasdom der volheid van Christus. Dàn zijn wij niet meer onmondig, op en neder bewogen, heen en weer geslingerd, onder invloed van allerlei wind van leer, door het valse spel der mensen, in hun sluwheid, die tot dwaling verleidt, maar dàn groeien wij, ons aan de waarhoud houdende, in liefde in elk opzicht naar Hem toe, die het Hoofd is, Christus” (Efe.4:13-16).

Genade, barmhartigheid en vrede zullen dan met ons zijn van God, de Vader, en van Jezus Christus, de Zoon des Vaders (2 Joh.:3). Dan is het bij ons:

JEZUS CHRISTUS, DE ZOON VAN GOD

Aanbidt den Vader in het Woord,
Aanbidt den Zoon, aan 't kruis doorboord,
Aanbidt den Geest uit beiden.
Van Zijn gemeenschap, Zijn gena,
Zijn liefd' en trouw, Halleluja,
Zal ons geen schepsel scheiden!

* * * * *